

[J. P. Jensen.]

Tiendedel af Landarbejderne er organiseret, men hvor man kun yder 2 Kr. 50 Ø. paa egen Kost til Daglejere og Arbejdsfolk, som har Familie at forsørge. Kan det dér være Organisationerne, som har ødelagt Forholdene? Landboudommen maa til Byerne og kan ikke faa Erhverv paa Landet, og naar Landarbejderne ikke er organiserede, skambyder man dem. 2 Kr. 50 Ø. bydes der, som sagt, for Tiden omkring i Landbruget, og saa siger man dog, det er for meget! Jeg kalder det at skambyde. Det kan altsaa ikke være Organisationerne, som har ødelagt Tingene. Naar Landbruget er saa stærkt tynget, som det nu er, kan det ikke være Arbejdslønnens Skyld.

Landbrugsministeren (Madsen-Mygdal): Selve det Spørgsmaal, der ligger for til Drøftelse her, har været Genstand for Diskussion og Forhandling mangfoldige Gange, og det har vist sig, at der kan siges mange forskellige Ting om det, men jeg tror ikke, at det tjener noget som helst nyttigt Formaal, at vi staar og gentager os selv i denne Sag. Naturligvis kan der inddrages alle mulige Samfundsproblemer herunder, og saa kan der nok føres en lang Forhandling, men noget positivt tror jeg ikke der kommer ud deraf.

Jeg skal i Anledning af de sidst fremsatte Udtalelser kun sige til det ærede Medlem Hr. Hækkerup, at naar han nu var inde paa de samme Betragtninger, som vi har hørt saa mange Gange, at det er Kapitalen, der har taget Jorden i sin Besiddelse, og at det ulykkelige Landbrug slæber og træller for denne Kapital, maa det ærede Medlem ikke glemme, at der er ingen, der har været tvunget til at laane Penge; de, der har gjort det, har selv været ude om det, og naar man har laant Penge, skal man i hvert Tilfælde bestræbe sig paa saa godt som muligt baade at betale Renter og Afdrag deraf.

Men der er een Ting, jeg ikke kan forstaa af det ærede Medlems Betragtninger. Hvor kan det ærede Medlem egentlig tro, at den Omstændighed, at det bliver Staten, som sætter Kapital i Ejendommene, i Stedet for at det nu er Kreditforeninger og Sparekasser, skulde give saadan en Velsignelse for Landbruget? Det ærede Medlem tror aaben-

bart, at hvis det bare er Statens Kapital, er det ikke Kapital. Men selvfølgelig skal der Kapital til, lige saa vel til et Landbrug som til at etablere en Fabrik. Og at der skulde blive Plads til flere Mennesker og skulde blive lykkeligere Kaar end nu, fordi det er Staten, der staar som Kreditor, og ikke Kreditforeninger og Sparekasser, er jeg ganske ude af Stand til at fatte.

Med Hensyn til det ærede Medlems Bemærkning om Arbejdsløsheden i Landbruget vil jeg sige, at det ærede Medlem ved jo godt, at sammenlignet med andre Erhverv er Arbejdsløsheden i Landbruget forholdsvis ringe. Men at der i dette Øjeblik, hvor Is og Sne lægger sit Dække over Jorden, og hvor alle Udearbejder er standset, er Arbejdsløshed, er en Selvfølge, saadan har det altid været, og saadan vil det altid blive. At det ærede Medlem kan tænke sig, at naar man bare faar en Ekspropriationsbestemmelse for Jord, skulde dette ophøre, er jeg ganske ude af Stand til at begribe, medmindre det var muligt, samtidig med at man indførte denne saa stærkt attraaede Ekspropriationsbestemmelse, at indsætte en Paragraf, der sagde, at paa den Jord, Staten eksproprierede, maatte Temperaturen aldrig gaa under Nul. Dette overlader jeg dog ganske til det ærede Medlem at arbejde videre med. Det vilde da maaske være muligt at indskrænke Arbejdsløsheden i Landbruget; men ellers er der ingen Forbindelse mellem Ekspropriation og Arbejdsløsheden indenfor Landbruget.

Det ærede Medlem udtalte nu — og det har jeg for øvrigt forstaaet hele Tiden —, at disse Forslag skal bruges til Agitation. Jeg vil gentage, hvad jeg sagde i Gaar, at hvis de Herrer vil give virkelig aaben og ærlig Besked om, hvad det er for Vilkaar, danske Landmænd vil blive anbragt under, hvis en saadan Ekspropriationslov gennemføres, ikke en Besked som den, der bliver givet paa disse Møder, hvor en 4—5 Partier møder med hver sin Repræsentant, som i Løbet af 20—25 Minutter skal aflevere en Række politiske Slagord, men en virkelig Besked om Tingene, nærer jeg ingen Frygt for, at danske Landmænd vil forstaa, hvad det her drejer sig om, og at det, man her har bragt i Forslag, i Virkeligheden vil betyde en Ulykke for hele Landbruget.

Jeg skal overfor de Spørgsmaal, som